

Steven Graauwmans

La gare des Bogards

Wij kwamen aan
maar we waren er al
we zagen heel de wereld
maar we waren er al
we waren overal hier
in Brussel.

Hier sliepen we in vreemde kamers
tussen muren die we kenden.
Hier schuilden we in duistere huiden
en verdwaalden we in Zweedse wouden.
Hier leerden we oesters proeven
en raadden er oude kleuren bij.

Wij kwamen aan
maar we waren er al.
Hier walsten we met Françoise in Le Gentleman.
Hier traptten we nieuwe woorden in de sneeuw.
Hier herkenden we onze eerste boezem in de Moda Moda.
Hier tussen rode kaartenhuizen spreiden we onze naam in code.

Bruxelles ma déesse

Hier dansten we onze schoenen stuk op je gladde kasseien.
Hier galmde ons jongenslied onder je zware wolken.
Hier vilden we onze wilde zwijnen
want wij hadden wat te vieren
maar dat wisten we niet.
Wij, kwamen aan.

Bruxelles ma maîtresse

Je vroeg ons niets.
Je zag hoe we iedere nacht vochten
met niemand dan onze scheve schaduw.
Je zag hoe we pokerden voor bier en brandie
in de lobby van Hôtel à la Grande Cloche
wij hoorden tussen de stampende treinen het gehuil niet.

Je vroeg ons niets.
Wij kwamen uit ruïnes en fermettes uit gescheurde velden
wij kwamen gehavend en gewond uit stofvrije bunkers.
Je zag hoe we onze rimpels oefenden
hoe we schilderijen op viltjes morsten
je zag hoe we ons spiegelde in de verslagen rivier.

Jij bespiedde ons vanachter je ramen.
Je leerde ons l'chaim schreeuwen en insjallah
op tafels in dezelfde kroegen.
Je leerde ons weer spelen in de Greenwich
waar alles muisstil stukviel
jij tegen jezelf, wij tegen ons.

Je vroeg ons niets.
Wij waren koningen in lompen
wij hadden rijk noch zwaard
wij leerden praten in geen taal.
Wij snoven de geur van het moeras
in de grotten onder Brussel-Centraal.
Wij speelden cache-cache
in de kelders van het justitiepaleis.
Wie niet weg is, is gezien.
Mais fieù, on restait.

A Bxl ma chair

Hier herinnerden we de lippen niet van meisjes die ons kusten
later knielden we voor hen op het dak van Parking 58.
Wij timmerden offertafels voor al wat we niet wisten.
Wij liepen verloren tussen je gestutte gevelmuren
wij klommen langs stellingen omhoog
wij brulden vanop hijskranen.

Bravo bravo bravo Bruxelles!

Waar slippendragers kathedralen calqueren met pikhouwelen
waar boeren springkastelen opblazen met nat beton
hier waar slijpschijven en hamers vingers volgen.
Hier waar het land zijn beulen bergt.

Bruxelles gij oeverloze hoer

Waar meesters prikkeldraad spannen rond hun eigen-theater-schoon-theater
waar nette heren de gele Madou weer grauwer verven.
Hier waar geen straathond zich laat strikken
waar narren torens snellen.

Mijn brak en broos mijn brut Brussel

Waar we de stroom in een bakstenen kist ten grave dragen.
Hier waar we langs achterpoortjes in lege kamers sluipen
waar we boven de Zara tussen muizen slapen.
Hier waar de laatste dromer, nog durft.

Bruxelles ma belle

Wij vroegen je de weg
en je antwoordde met 1000 straten
wij vroegen je de richting
en je wees naar de lucht
wij vroegen je een kind
en je gaf ons 1000 vrouwen
wij vroegen je een maagd
en je gaf ons een kind
wij vroegen je ten huwelijk
en je keerde ons de rug
want ruggen, zei je, verwelken trager
dan vingers van goud.

Je verstikte ons
en wij haptten naar stof
je duwde ons
en wij kropen weer recht
je wilde ons
en wij sloegen je weg.

Bruxelles ma bulle

Allez, reste encore un peu
en als we weer vertrekken
dat we dan overal
weer aankomen
in heel de wereld
in Brussel.